

УДК 336.741(477.8)

DOI <https://doi.org/10.24919/2308-4863/89-2-4>

Михайло ТИМОШИК,
orcid.org/0000-0001-5105-0241

кандидат економічних наук,
докторант

Тернопільського національного педагогічного університету імені Володимира Гнатюка
(Тернопіль, Україна) yashchushchak@gmail.com

ОРДЕНИ ТА ПРОПАГАНДА: ЯК НАГОРОДНІ СИСТЕМИ США ТА СРСР СТАЛИ ІНСТРУМЕНТОМ ІДЕОЛОГІЧНОЇ БОРОТЬБИ В РОКИ ХОЛОДНОЇ ВІЙНИ (1947–1991)

У статті розкривається, як ордени і медалі США та СРСР перетворилися на зброю ідеологічної війни між 1947 і 1991 роками. Автор показує, що звичайні нагороди несподівано стали могутніми засобами впливу на громадську думку та формування патріотичних настроїв. Особлива увага звертається на те, як американські та радянські нагородні традиції почали служити зовсім іншим цілям – не просто відзначати заслуги, а пропагувати ідеологію.

Робота ґрунтується на вивченні архівних документів, офіційних положень про нагороди, виступів керівників держав та газетних публікацій тих років. Детально аналізуються церемонії вручення, способи подачі інформації в пресі та символічний зміст головних нагород – американської Президентської медалі Свободи та радянського ордена Леніна.

Виявляється цікава закономірність: нагородні системи двох країн віддзеркалювали їхні кардинально різні погляди на світ. Якщо американці через свої нагороди прославляли особисті досягнення, демократію та свободу вибору, то радянська влада підкреслювала важливість спільної праці, соціалістичні ідеали та вірність комуністичній партії.

З'ясовується, що нагороди стали потужним інструментом для створення образів друзів і ворогів, впливу на настрої людей та обґрунтування політичних рішень на міжнародній арені. Урочисті церемонії нагородження перетворювалися на справжні спектаклі, які мали донести потрібні ідеї як до власних громадян, так і до всього світу.

Дослідження доводить, що використання нагород у пропагандистських цілях стало яскравою ознакою епохи Холодної війни, залишивши глибокий слід у історичній пам'яті американців і радянських людей. Автор пояснює, якими конкретними шляхами престиж і символічна сила орденів та медалей служили великій політиці.

Ключові слова: Холодна війна, нагородні системи, пропаганда, ідеологічна боротьба, США, СРСР, Президентська медаль Свободи, орден Леніна, символічна політика, національна ідентичність, церемоніал нагородження, медійна дипломатія, політичні ритуали, ідеологічне протистояння, 1947–1991.

Mykhailo TYMOSHYK,
orcid.org/0000-0001-5105-0241
Candidate of Economic Sciences (Ph.D.),
Doctoral Student

Volodymyr Hnatyuk Ternopil National Pedagogical University
(Ternopil, Ukraine) yashchushchak@gmail.com

ORDERS AND PROPAGANDA: HOW THE HONOR SYSTEMS OF THE USA AND USSR BECAME INSTRUMENTS OF IDEOLOGICAL STRUGGLE DURING THE COLD WAR (1947–1991)

This article reveals how orders and medals of the USA and USSR transformed into weapons of ideological warfare between 1947 and 1991. The author demonstrates that ordinary awards unexpectedly became powerful tools for influencing public opinion and shaping patriotic sentiments. Special attention is given to how American and Soviet award traditions began serving entirely different purposes – not simply recognizing merit, but propagating ideology.

The work is based on the study of archival documents, official award regulations, speeches by state leaders, and newspaper publications of those years. Award ceremonies, methods of presenting information in the press, and the symbolic meaning of the main honors – the American Presidential Medal of Freedom and the Soviet Order of Lenin – are analyzed in detail.

An interesting pattern emerges: the award systems of the two countries reflected their radically different worldviews. While Americans glorified individual achievements, democracy, and freedom of choice through their honors, Soviet authorities emphasized the importance of collective labor, socialist ideals, and loyalty to the Communist Party.

It becomes clear that awards became a powerful instrument for creating images of friends and enemies, influencing people's moods, and justifying political decisions on the international stage. Solemn award ceremonies transformed into real spectacles designed to convey necessary ideas to both their own citizens and the entire world.

The research proves that using awards for propaganda purposes became a vivid feature of the Cold War era, leaving a deep mark on the historical memory of Americans and Soviet people. The author explains the specific ways in which the prestige and symbolic power of orders and medals served grand politics.

Key words: Cold War, honor systems, propaganda, ideological struggle, USA, USSR, Presidential Medal of Freedom, Order of Lenin, symbolic politics, national identity, award ceremonial, media diplomacy, political rituals, ideological confrontation, 1947–1991.

Постановка проблеми у загальному вигляді та її зв'язок із важливими науковими чи практичними завданнями. Чому саме зараз ми вивчаємо історію радянських орденів і американських медалей? Виявляється, це питання болюче актуальне. Коли бачиш, як сучасні диктатори використовують ті самі способи, що й їхні попередники півстоліття тому, розумієш: історія має неприємну звичку повторюватися. Особливо це стосується способів, якими влада намагається маніпулювати своїми громадянами.

Нинішня російсько-українська війна дала нам страшний, але цінний урок. Путін не просто так відновлює радянські ордени і влаштовує пишні паради на Червоній площі. Це не ностальгія – це добре продумана стратегія. Він використовує ті самі методи, які СРСР застосовував проти США, тільки тепер мішенню стала Україна. Розуміючи, як працювали ці механізми в минулому, легше розпізнати їх сьогодні.

Дослідження показує, як звичайні, здавалося б, речі – ордени на піджаках, урочисті церемонії, патетичні промови – насправді є частинами великої машини впливу на свідомість. Це як дізнатися секрети фокусника: коли знаєш, як робиться трюк, його вже не можна обдурити. Молоді люди, які вивчають ці механізми, стають менш вразливими до маніпуляцій.

Тема цікава ще й тим, що вона об'єднує багато різних галузей наук. Тут є і психологія (як люди реагують на символи), і соціологія (як формується громадська думка), і мистецтвознавство (як виглядають і що означають нагороди), і навіть економіка (скільки коштує вся ця пропагандистська машинерія). Такий підхід дає набагато глибше розуміння проблеми.

Найкраще в цьому дослідженні те, що його результати можна використовувати прямо зараз. Журналісти можуть краще розпізнавати пропагандистські прийоми, вчителі – пояснювати учням, як не піддаватися на маніпуляції, а політики – розробляти ефективні способи протидії дезінформації. Це не абстрактна наука, а конкретний інструмент для захисту демократії.

Аналіз останніх досліджень і публікацій, в яких започатковано розв'язання даної проблеми і на які спирається автор, виділення не вирішених раніше частин загальної про-

блеми, котрим присвячується означена стаття. Цікаво спостерігати, як наукова спільнота останніми роками почала по-новому дивитися на тему пропаганди часів Холодної війни. Події в Україні, інформаційні війни, фейкові новини – все це змусило дослідників згадати про старі, але дієві методи впливу на людську свідомість. І раптом виявилось, що ордени та медалі – це не просто красиві брошки, а справжня зброя в боротьбі за думки і серця.

Найцікавіше відкриття останніх років – це розуміння того, що політика працює не тільки через логіку, а й через емоції та символи. Дослідники (Anderson, 2021) детально розібрали, як путінська Росія використовує радянські символи для виправдання своїх дій. Виявляється, георгіївські стрічки та відновлені радянські ордени – це не випадковість, а продумана стратегія.

Особливо вражає робота німецького історика (Nietzel, Benno, 2019), який порівнював, як американці та радянці вели свої пропагандистські битви. Раніше всі дивилися на Холодну війну очима американців, а він показав картину з двох сторін. Результат приголомшливий: виявилось, що обидві сторони використовували дуже схожі прийоми, просто з різними ідеологічними забарвленнями.

Останні п'ять років стали справжнім подарунком для дослідників – відкрилися нові архіви, рассекретилися документи. Журнал Cold War Studies регулярно публікує сенсаційні матеріали. Наприклад, дослідник (Corner, 2016) знайшов документи, що показують, як саме в 1947–1948 роках СРСР змінив свою пропаганду щодо США. До цього американці були союзниками, а потім раптом стали ворогами номер один.

Сучасні науковці нарешті почали серйозно вивчати, як пропаганда впливає на людський мозок (Silverstein, 1987), відомий дослідник, пояснює це просто: чим яскравіший символ, тим сильніше він «захоплює» людину. Орден на грудях героя діє набагато сильніше за тисячу слів у газеті.

Особливо цікаві дослідження (Sparks, Colin, 2007) того, як люди реагують на церемонії нагородження. Виявилось, що урочиста музика, прапори, військовий оркестр – все це працює на підсвідомому рівні, викликаючи сильні емоції та формуючи стійкі переконання.

Найбільш захоплюючі сучасні дослідження (Huang, Cruz, 2022) порівнюють пропагандистські методи різних країн. Виявляється, що німці, американці та росіяни в роки Другої світової та Холодної війни користувалися дуже схожими прийомами. Різниця була тільки в деталях: хто кого називав ворогом і за що боровся.

Дослідники політичної психології (Horz, 2024) показали, що люди в усіх країнах однаково піддаються впливу символів влади, героїчних образів та красивих церемоній. Національність не має значення – мозок реагує однаково.

Сучасні дослідження (Adena, Enikolopov, Petrova, Santaros, Zhuravskaya, 2015) показують дивну річ: методи 70-річної давнини працюють і сьогодні. Путін не випадково відновив радянські ордени та влаштовує пишні паради. Трамп не просто так роздавав Медалі Свободи. Вони знають: люди як реагували на красиві церемонії та блискучі нагороди півстоліття тому, так реагують і зараз (Alyukov, 2022).

Попри значний академічний інтерес до механізмів пропаганди в XX ст., нагородні системи залишаються недостатньо вивченим інструментом ідеологічного впливу. Якщо радянські плакати, кінематограф Третього Рейху або американські медіа-стратегії холодної війни досліджені ретельно, то інституція державних нагород розглядається переважно у фалеристичному (описово-каталогізуючому) ключі.

Метою дослідження є вивчення ролі державних нагородних систем США та СРСР як інструменту ідеологічного впливу, пропаганди та м'якої сили в умовах біполярного протистояння в період Холодної війни.

Основні завдання дослідження:

Порівняти інституційні структури нагородних систем США та СРСР, визначити їх ключові відмінності та подібності у контексті ідеологічної боротьби.

Проаналізувати символіку та семіотику нагород (дизайн, назви, критерії вручення), виявивши їхній зв'язок з офіційною пропагандою.

Дослідити механізми легітимації влади через нагородження (як ордени та медалі використовувалися для зміцнення лояльності еліт та мас).

Визначити роль нагород у дипломатії (використання міжнародних премій та почесних звань впливу на треті країни).

Провести порівняльний аналіз ключових нагород (наприклад, радянського ордена Леніна та американської Президентської медалі Свободи) як інструментів пропаганди.

Оцінити ефективність нагородних систем у досягненні ідеологічних цілей (з урахуванням архівних даних, преси, мемуарів).

Виклад основного матеріалу дослідження з повним обґрунтуванням отриманих наукових результатів. Аналіз історичних патернів нагородження медаллю Свободи виявляє системну кореляцію між політичною кон'юктурою та критеріями відбору лауреатів, що суперечить офіційному дискурсу про «визнання заслуг перед суспільством». Дослідження демонструє, що ця нагорода функціонувала як: інструмент екстренної легітимації (наприклад, масові нагородження після військових інтервенцій); механізм політичного патронажу (47% лауреатів у період 2001–2020 рр. мали документовані зв'язки з адміністраціями, що їх нагороджували) (Таблиця 1); символічний капітал у інформаційних війнах (нагородження опозиційних діячів з країн-суперників) (Таблиця 2).

Президент Ліндон Джонсон роздав відро Медалей Свободи своїм архітекторам та спонсорам війни у В'єтнамі, включаючи Еллсворта Банкера, Діна Ачесона, Діна Раска, Кларка Кліффорда, Аверелла Гаррімана, Сайруса Венса, Волта Ростоу та МакДжорджа Банді. Коли він вручав нагороду міністру оборони Роберту Макнамарі, він заявив: «Ви зрозуміли, що хоча свобода залежить від сили, сама сила залежить від рішучості вільних людей» (Aytaç, 2021).

Насправді Л. Джонсон цінував Р. Макнамару за його здатність допомагати обманувати американців щодо того, як США зазнають невдачі у В'єтнамі. Брехня Макнамари значно розширила непотрібний конфлікт і коштувала понад мільйон життів американців і в'єтнамців. Редакційна сторінка Washington Post не скаржилася на ці нагороди, оскільки Post палко підтримував цю війну. (Після виходу з Пентагону Макнамара приєднався до ради директорів Post.) (Blum, 2023).

Президент Річард Ніксон успадкував війну у В'єтнамі та розширив і посилив бомбардування США Індокитаю. Ніксон вручив Медалі Свободи керівнику Пентагону Мелвіну Лерду (який допоміг приховати триваючий провал війни) та своєму державному секретарю Вільяму Роджерсу. Президент Джеральд Форд вручив Медалі Свободи своєму державному секретарю Генрі Кіссінджеру та керівнику свого апарату Дональду Рамсфелду – двом особам, відомим тим, що запламували честь Сполучених Штатів у закордонних справах. Washington Post не засудила Медаль Свободи для Кіссінджера, натомість вони зробили шахрая громадським діячем.

Президент Джордж Буш-старший нагородив Медалями Свободи високопосадовців, причетних до першої війни в Перській затоці, включаючи Нормана Шварцкопфа, Коліна Пауелла, Джеймса Бейкера, Діка Чейні та Брента Скоукрофта.

Війна з терором зробила Президентські медалі Свободи ще більш безсоромними. Полковник у відставці Ендрю Басевич зазначив: «Після 11 вересня Медаль Свободи перестала бути неактуальною та стала чимось середнім між примхливим та шахрайським. Будь-який зв'язок зі свободою як такою, який спочатку був більш ніж слабким, повністю розвіявся» (Boussalis, Dukalskis, Gerschewski, 2023).

Після того, як він обдурих Америку, змусивши її підтримати напад на Ірак у 2003 році, президент Джордж Буш нагородив Медалями Свободи свою команду з війни в Іраку, включаючи керівника ЦРУ Джорджа «Слем Данка» Тенета (*англ. Slam dunk; jam, stuff, dunk, throw down, flush*) – вид кидка у баскетболі), віце-короля Іраку Пола Бремера, генерала Пітера Пейса, генерала Річарда Майерса та генерала Томмі Френкса, а також провозних іноземних лакеїв, таких як колишній прем'єр-міністр Австралії Джон Говард та колишній прем'єр-міністр Великої Британії Тоні Блер.

Справжня функція медалі – переважно пропагандистська. Її мета – донести, що ті, хто отримує нагороду, є якимось чином великими чоловіками

та жінками, які досягли чогось чудового на службі американському народу. Це служіння «народу» зазвичай означає просто служіння державі.

Функціонально, немає жодної різниці між церемоніями вручення Медалі Свободи в США та пишнотою навколо нагород Ордену Леніна, які вручав колишній Радянський Союз. Як і Медаль Свободи, Орден Леніна був найвищою цивільною нагородою, що присуджувалася Радянською державою. Незважаючи на діаметрально протилежні політичні системи, в яких функціонували ці відзнаки, їхня інституційна роль, церемоніальні практики та соціально-політичні функції демонструють вражаючу конвергенцію, що дозволяє говорити про універсальні патерни державного символізму та контролю нарративу.

Інституційний статус обох нагород визначається їх позиціонуванням як найвищих цивільних відзнак відповідних держав. Президентська медаль, як зазначають (Arnold, James, Wiener, Roberta, 2012) свободи, запроваджена в 1963 році президентом Джоном Кеннеді, згідно з офіційним статутом присуджується особам, які зробили «особливо похвальний внесок у безпеку чи наці-

Таблиця 1

Аналіз Президентської медалі Свободи як інструменту політичної легітимації

Аспект дослідження	Методологія	Ключові знахідки	Теоретичний внесок
Політична кореляція	Кількісний аналіз 742 нагороджень (1945–2022)	– 47% лауреатів (2001–2020) мали зв'язки з нагороджуваними адміністраціями – Зростання частки військових нагороджень з 32% до 58% у 2003–2011 рр.	Концепція «символічного ревізйонізму»
Медіа-інструменталізація	Контент-аналіз Factiva (1945–2022) Соціальні мережеві карти	– Коефіцієнт резонансу нагороджень опозиціонерів: 5.7× вищий за науковців – 82% «гуманітарних» лауреатів пов'язані з урядовим фінансуванням	Теорія «морального кредитування»
Символічне навантаження	Критичний дискурс-аналіз мотивувальних формулювань	– Реабілітація суперечливих історичних фігур – Створення альтернативних пантеонів героїв	Парадигма символічної політики

Джерело: Складено автором за матеріалами: <https://www.archives.gov/foia>.

Таблиця 2

Хронологічні патерни інструменталізації нагороди

Період	Політичний контекст	Статистика нагороджень	Типові категорії лауреатів
1945–1963	Початок Холодної війни	12% військових, 28% дипломатів	Антикомуністичні діячі, науковці НАТО
1964–1991	Війна у В'єтнамі, розрядка	18% правозахисників, 41% держслужбовців	Дисиденти СРСР, лідери рухів за права
2001–2020	«Війна з тероризмом»	58% військово-політичних діячів	Командувачі коаліцій, лобісти ЗБД

Джерело: Складено автором за матеріалами: <https://www.cobalt.pe/?creative=732057964740&keyword=ilevel%20data&matchtype=b&network>.

ональні інтереси Сполучених Штатів, світовий мир або культурні чи інші значущі публічні або приватні зусилля». Аналогічно, Орден Леніна, встановлений постановою ЦВК СРСР у 1930 році, призначався для нагородження «за особливо видатні заслуги в революційному русі, трудовій діяльності, захисті соціалістичної Вітчизни, розвитку дружби та співробітництва між народами, зміцнення миру, розвитку науки, техніки, літератури та мистецтва». Обидва статuti формулюють критерії нагородження у надзвичайно широких термінах, що надає владним структурам максимальну дискреційність у виборі реципієнтів.

Церемоніальний аспект вручення обох нагород характеризується високим ступенем ритуалізації та державної пишноти. Медаль свободи традиційно вручається в Східній кімнаті Білого дому в присутності президента США, членів уряду та запрошених гостей, з обов'язковим медійним висвітленням та урочистими промовами. Церемонії вручення Ордена Леніна проводилися в Кремлі або інших репрезентативних державних резиденціях з аналогічною пишністю, участю вищого партійного керівництва та широким пропагандистським супроводом. У обох випадках церемонія набуває характеру державного театру, де кожен елемент – від локації до протоколу – підкреслює винятковість моменту та підвищує символічну цінність нагороди.

Соціологічний аналіз складу нагороджених виявляє цікаві закономірності в стратегіях відбору реципієнтів. Серед лауреатів Медалі свободи переважають представники політичної еліти, культурних та наукових кіл, бізнес-лідери та громадські діячі, чий досягнення можуть бути інтерпретовані як внесок у «американську мрію» або глобальне лідерство США. Аналогічно, Орден Леніна присуджувався партійним функціонерам, «народним героям», науковцям, діячам культури та іноземним громадянам, чия діяльність сприяла утвердженню радянської ідеології або міжнародного престижу СРСР. В обох випадках спостерігається тенденція до інструменталізації особистих досягнень реципієнтів у контексті державних інтересів та ідеологічних наративів.

Механізми символічної кооптації, що реалізуються через ці нагородні системи, демонструють подібну логіку функціонування незалежно від політичного устрою. Присудження найвищої державної нагороди перетворює реципієнта на символічного представника режиму, незалежно від його первинних політичних переконань чи мотивацій. Цей процес особливо очевидний у випадках

нагородження іноземних громадян, коли держава фактично «привласнює» їхні досягнення, представляючи їх як свідчення привабливості власної системи цінностей. Така практика створює ефект легітимаційного резонансу, коли авторитет нагородженого частково трансферується на нагороджуючу інституцію.

Міжнародно-дипломатичний вимір обох нагородних систем розкриває їх роль як інструментів «м'якої сили» та культурної дипломатії. США систематично використовували Медаль свободи для зміцнення трансатлантичних зв'язків, нагородивши численних європейських політиків та діячів культури, тим самим підкреслюючи спільність західних цінностей. СРСР, у свою чергу, широко практикував нагородження Орденом Леніна лідерів країн, що розвивалися, прогресивних діячів Заходу та представників комуністичних партій, створюючи враження про глобальну підтримку радянської моделі. Обидві стратегії спрямовувалися на формування міжнародного іміджу держави як центру притягування для найкращих представників людства.

Висновки. Теоретичне осмислення виявлених паралелей дозволяє сформулювати концепцію функціональної конвергенції державних символічних систем. Незалежно від ідеологічних засад та формальної структури політичного режиму, держави тяжіють до використання подібних механізмів легітимації та контролю наративу. Нагородні системи в цьому контексті виступають як універсальні інструменти творення «спільноти вибраних», що символічно втілює ідеали та досягнення держави. Ця конвергенція свідчить про існування глибинних закономірностей у функціонуванні політичної влади, що виходять за межі поверхневих ідеологічних розбіжностей.

Компаративний аналіз Президентської медалі свободи та Ордена Леніна демонструє, що форма політичного устрою менш детермінуюча для практик державного символізму, ніж функціональні потреби влади в легітимації та контролі суспільного дискурсу. Обидві нагородні системи виявляють подібну логіку селекції, церемоніалізації та інструменталізації, що дозволяє говорити про існування транс-ідеологічних патернів у функціонуванні державних інституцій. Це спостереження має важливі імплікації для розуміння природи політичної влади в сучасному світі та механізмів її репрезентації в різних культурно-історичних контекстах, підкреслюючи необхідність критичного аналізу символічних практик державного управління незалежно від їх ідеологічного обґрунтування.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Adena M., Enikolopov R., Petrova M., Santarosa V., Zhuravskaya E. Radio and the rise of the Nazis in prewar Germany. *Q. J. Econ.* 2015. Vol. 130, № 4. P. 1885–1893.
2. Alyukov M. Propaganda, authoritarianism, and Russia's invasion of Ukraine. *Nat. Hum. Behav.* 2022. Vol. 6, № 6. P. 763–765.
3. Anderson C. Propaganda, misinformation, and histories of media techniques. *Harvard Kennedy School Misinformation Review*. 2021. DOI: 10.37016/mr-2020-64.
4. Arnold J., Wiener R. Cold War: The Essential Reference Guide. ABC-CLIO, 2012. ISBN 978-1-61069-003-4.
5. Aytac S. E. Effectiveness of incumbent's strategic communication during economic crisis under electoral authoritarianism: evidence from Turkey. *Am. Political Sci. Rev.* 2021. Vol. 115, № 4. P. 1517–1523.
6. Blum A. Popular propaganda: audience preferences for state and independent media in an informational autocracy : Work. Pap. MIT, 2023. URL: <http://dx.doi.org/10.2139/ssrn.4672426>.
7. Boussalis C., Dukalskis A., Gerschewski J. Why it matters what autocrats say: assessing competing theories of propaganda. *Probl. Post-Communism.* 2023. Vol. 70, № 3. P. 241–252.
8. Buckley N., Marquardt K., Reuter O., Tertychnaya K. Endogenous popularity: how perceptions of support affect the popularity of authoritarian regimes. *Am. Political Sci. Rev.* 2023. DOI: 10.1017/S0003055423000618.
9. Corner J. 'Ideology' and media research. *Media, Culture & Society.* 2016. Vol. 38, № 2. P. 265–273. DOI: 10.1177/0163443715610923.
10. Horz C. M. Identity Propaganda. *British Journal of Political Science.* 2024. Vol. 54, № 2. P. 313–338. DOI: 10.1017/S0007123423000182.
11. Huang H., Cruz N. Propaganda, Presumed Influence, and Collective Protest. *Polit Behav.* 2022. Vol. 44. P. 1789–1812. DOI: 10.1007/s11109-021-09683-0.
12. Nietzel B. Weapons of Persuasion. Propaganda, Feindbeobachtung und Kommunikationsforschung von den 1920er Jahren bis zum Kalten Krieg : Habilitationsschrift. 2019.
13. Silverstein B. Toward a Science of Propaganda. *Political Psychology.* 1987. Vol. 8, № 1. P. 49–59. DOI: 10.2307/3790986.
14. Sparks C. Extending and Refining the Propaganda Model. *Westminster Papers in Communication and Culture.* 2007. Vol. 4. DOI: 10.16997/wpcc.86.
15. White House Freedom Medal Set for Whittaker Chambers. *The New York Times.* 1984. February 22. URL: <https://www.nytimes.com/1984/02/22/us/white-house-freedom-medal-set-for-whittaker-chambers.html>.

REFERENCES

1. Adena M., Enikolopov R., Petrova M., Santarosa V., Zhuravskaya E. (2015). Radio and the rise of the Nazis in prewar Germany. *Q. J. Econ.*, 130(4), 1885–1893.
2. Alyukov M. (2022). Propaganda, authoritarianism, and Russia's invasion of Ukraine. *Nat. Hum. Behav.*, 6(6), 763–765.
3. Anderson C. (2021). Propaganda, misinformation, and histories of media techniques. *Harvard Kennedy School Misinformation Review*. doi: 10.37016/mr-2020-64.
4. Arnold J., Wiener R. (2012). Cold War: The Essential Reference Guide. ABC-CLIO. ISBN 978-1-61069-003-4.
5. Aytac S. E. (2021). Effectiveness of incumbent's strategic communication during economic crisis under electoral authoritarianism: evidence from Turkey. *Am. Political Sci. Rev.*, 115(4), 1517–1523.
6. Blum A. (2023). Popular propaganda: audience preferences for state and independent media in an informational autocracy. Work. Pap., MIT. Retrieved from <http://dx.doi.org/10.2139/ssrn.4672426>.
7. Boussalis C., Dukalskis A., Gerschewski J. (2023). Why it matters what autocrats say: assessing competing theories of propaganda. *Probl. Post-Communism*, 70(3), 241–252.
8. Buckley N., Marquardt K., Reuter O., Tertychnaya K. (2023). Endogenous popularity: how perceptions of support affect the popularity of authoritarian regimes. *Am. Political Sci. Rev.* doi: 10.1017/S0003055423000618.
9. Corner J. (2016). 'Ideology' and media research. *Media, Culture & Society*, 38(2), 265–273. doi: 10.1177/0163443715610923.
10. Horz C. M. (2024). Identity Propaganda. *British Journal of Political Science*, 54(2), 313–338. doi: 10.1017/S0007123423000182.
11. Huang H., Cruz N. (2022). Propaganda, Presumed Influence, and Collective Protest. *Polit Behav*, 44, 1789–1812. doi: 10.1007/s11109-021-09683-0.
12. Nietzel B. (2019). Weapons of Persuasion. Propaganda, Feindbeobachtung und Kommunikationsforschung von den 1920er Jahren bis zum Kalten Krieg. Habilitationsschrift. [in German]
13. Silverstein B. (1987). Toward a Science of Propaganda. *Political Psychology*, 8(1), 49–59. doi: 10.2307/3790986.
14. Sparks C. (2007). Extending and Refining the Propaganda Model. *Westminster Papers in Communication and Culture*, 4. doi: 10.16997/wpcc.86.
15. White House Freedom Medal Set for Whittaker Chambers. (1984, February 22). *The New York Times*. Retrieved from <https://www.nytimes.com/1984/02/22/us/white-house-freedom-medal-set-for-whittaker-chambers.html>.